

Γλυκὺ τὴν γεῦσιν προῖον τῆς διασπάσεως τῆς ζωϊκῆς κόλ-
λας.

γλυκοκολοκάσι τό, ἐνιαχ. γλυκοκολόκασον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο λ ο κ ά σ ι.

Τὸ γλυκὺ κ ο λ ο κ ά σ ι, ὁ γλυκίζων ἐδώδιμος κόνδυλος
τοῦ φυτοῦ Ἡλίανθος ὁ κονδυλόρριζος (Helianthus tubero-
sus) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) ἐνθ' ἄν.: Ἐ-
φέρασι γλυκοκολόκασον πού τὸ Καρπάσιον Κύπρ. Συνών.
βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ α σ ι ά.

γλυκοκολοκασιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ ά σ ι καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ι ά.

Τὸ φυτὸν Ἡλίανθος ὁ κονδυλόρριζος (Helianthus tube-
rosus) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae). Συνών.
κ ο λ ο κ ά σ ι, κ ο λ ο κ α σ ο ύ δ ι, μ ῆ λ α τ ῆ ς γ ῆ ς,
μ υ ρ μ η ρ ι ν ι ά, π ο ρ τ ο κ ο λ ο κ ά σ ι, ψ ε υ δ ο -
κ ο λ ο κ ά σ ι.

γλυκοκολοκύνθα ἡ, Κρήτ. (Ἀρχάν. Μονοφάτσ. κ.ά.)

— Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο λ ο κ ύ θ α.

1) Ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ Κολοκύνθη ἡ μεγίστη (Cucurbita
maxima) τῆς οἰκογ. τῶν Κολοκυνθιδῶν (Cucurbitaceae)
ἐνθ' ἄν.: Ἄνε πόρεσε τὸ βυζί τῆς, πᾶρε γλυκοκολοκύνθα καὶ
καθάρισε τη, ψῆσε τη νὰ γενῇ ἀλοιφή ν' ἀλείφῃ τὸ βυζί Κρήτ.
(Ἀρχάν.) Συνών. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ υ θ ι ά 1. 2) Τὸ φυτὸν
Κολοκύνθη ἡ λαγυνοφόρος (Lagenaria vulgaris) τῆς οἰκογ.
τῶν Κολοκυνθιδῶν (Cucurbitaceae) Κρήτ. (Μονοφάτσ.)
Συνών. ἀ γ κ λ ι ά 6, κ ο λ ό κ α, κ ο λ ο κ υ θ ο φ λ α -
σ κ ι ά, κ ο ύ π α, ν ε ρ ο κ ο λ ο κ υ θ ι ά, ν ε ρ ο φ λ α -
σ κ ι ά, λ ι ά ν τ ζ α, φ ι ά λ α, φ λ ά σ κ α, φ λ α σ κ ι ά.

γλυκοκολοκυνθάκι τό, Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο κ ο λ ό κ υ θ ο καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. -ά κ ι.

Μικρὸν γλυκοκολόκυθον μὴ ἀναπτυχθὲν εἰσέτι.

γλυκοκολοκυνθιά ἡ, πολλαχ. γλυκουκ'λουζ'θιά Στε-
ρελλ. (Σπάρτ. κ.ά.) γλυκολοτξά Κύπρ. γλυκοκολοτθά Κύπρ.
— Π. Γεννάδ., Λεξικ. Φυτολογ., γλυκοκολοτσυθέα Πελοπν.
(Μάν. Ξεχώρ.) γλυκοκολοτσυτία Τσακων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο κ ο λ ό κ υ θ ο.

1) Τὸ φυτὸν Κολοκύνθη ἡ μεγίστη (Cucurbita maxima)
τῆς οἰκογ. τῶν Κολοκυνθιδῶν (Cucurbitaceae) ἐνθ' ἄν.:
Ἐβαλα 'ς τὸ περβόλι μου δυὸ ἀυλάκια γλυκοκολοκυνθιές καὶ
χόρτασα τὸ γλυκοκολόκυθο Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐβαλα 'ς
τοὺν κῆπου μ' κὶ γλυκουκ'λουζ'θιές Στερελλ. (Σπάρτ.) Ἐ-
κοψε 'να γλυκοκολότσυθο σὰ δαμάλι 'πὸ μία γλυκοκολοτσυ-
θέα Πελοπν. (Ξεχώρ.) Ἐζάτθ' ἂ γίδα τῇ μ' ἐφαῖτθε τοῦ
γλυκοκολοτσυτίε (ἐπῆγε ἡ γίδα καὶ μοῦ ἔφαγε τὶς γλυκοκο-
λοκυνθιές) Τσακων. (Μέλαν.) Συνών. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ ύ -
θ α 1, κ ο κ κ ι ν ο κ ο λ ο κ υ θ ι ά, λ υ ρ ο κ ο λ ο κ υ -
θ ι ά, σ π ο υ ρ δ ι ά. 2) Ὁ καρπὸς τοῦ ἀνωτέρω φυτοῦ
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ ύ θ α, γ λ υ -
κ ο κ ο λ ό κ υ θ ο, κ ο κ κ ι ν ο κ ο λ ό κ υ θ ο, λ ύ ρ α,
λ υ ρ ο κ ο λ ό κ υ θ ο, σ π ο ύ ρ δ α.

γλυκοκολόκυθο τό, πολλαχ. γλυκοκολότσυθο Ἴος
Πελοπν. (Καρδαμ. Μάν. Ξεχώρ.) γλυκουκουλόθ'θου Ἴμβρ.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. (Βουρλιώτ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
'Ακαρναν.) γλυκουκ'λόθ'θου Στερελλ. (Σπάρτ.) γλυκοκολό-
τσυθο Λέρ. γλυκοκόλοκον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο λ ο κ ύ θ ι.
Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο κ ό λ ο κ ο ν καθ' ἀπλολ.

1) Ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ Κολοκύνθη ἡ μεγίστη (Cucurbita
maxima) πολλαχ.: Νὰ σοῦ πῶ καὶ τὰ γλυκοκολόκυθα 'σο-
δειά! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νὰ κόψῃς καμπόσα γλυκοκολόκυθα
νὰ φκειάσουμε γιαχνὶ Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐνα γλυκοκολό-
κυθο τριάντα ὀκάδες! Πελοπν. (Κυνουρ.) Θὰ μαγειρέψουμε
κάννα γλυκοκολόκυθο μὲ τραχανᾶ αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ.
γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ υ θ ι ά 2. 2) Τὸ φυτὸν γ λ υ κ ο κ ο λ ο -
κ υ θ ι ά 1, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Αἰν.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκοκολόκυθος Πε-
λοπν. (Γαργαλ.)

γλυκοκόρη ἡ, Κρήτ. (Ἱεραπ. Λατσίδ. κ.ά.) Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ό ρ η.

Θωπευτ., προσφώνησις πρὸς νέαν προσφιλῇ καὶ ὠραίαν
ἐνθ' ἄν.: Ὡ γλυκοκόρη μου, νὰ σέ χαρῇ ἡ μάνα πού σ' ἔχει!
Νίσυρ. || Ἄσμ.

Καλῶς τὴν κόρη, τὴ γλυκοκόρη
(ἐξ ἐπιδ.) Ἱεραπ. Λατσίδ.

γλυκοκουβέντα ἡ, Ν. Ἑστ. 15 (1934), 3 — Λεξ.
Δημητρ. γλυκοκουβέντα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γλυκουκουβέντα
Ἡπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Πεντάπολ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ β έ ν τ α.

1) Ἀβρός, φιλόφρων λόγος, ὁμιλία οἶονε γλυκεῖα ἐνθ'
ἄν.: Χίλιες τσιριμόνιες μὲ κάμασι. Εἶδα τραταμέντα, εἶδα
γλυκοκουβέντα! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μὲ γλυκοκουβέντες κατὰ-
φερε καὶ πῆρε δανεικὰ Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ νὰ πιάναμε

γλυκοκουβέντες γιὰ ταξίδια,

γι' ἀγάπες καὶ γιὰ περιπέτειες,

γιὰ τῆς μιανῆς τὰ μάτια καὶ τῆς ἀλληνῆς τὰ φρύδια

Ν. Ἑστ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὁμιλία πλήρης ἀγάπης, λόγος ἐρωτικὸς
Ἡπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Πεντάπολ.) — Λεξ. Δημητρ.: Σᾶς
εἶδα ἀλλὰ δὲ σᾶς ἔκρινα, γιὰ νὰ μὴ σᾶς χαλάσῃς τ' γλυκου-
κουβέντα Κουκούλ. Ὅλου γλυκουκουβέντης εἶναι οὐ Μίλτου
μὶ τ'ν Ἀργύρου Πεντάπολ.

γλυκοκουβεντιάζω πολλαχ. γλυκοκουβεντιάζω Κεφαλλ.
γλυκοκουβεντιάζον Σκυρ. γλυκουκουβεντιάζον Μακεδ. (Δε-
σπότη. Ἐπταχώρ.) γλυκουκουβεντιάζον Μακεδ. (Καστορ.
Κοζ. Πεντάλοφ.) Στερελλ. (Κολάκ. Φθιώτ. Φτελ. Φωκ.)
γλυκουκ'βεντιάζον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γλυκουκου-
βεντιάζω Κρήτ. (Ἀρχαν. Νεαπ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. κ ο υ β ε ν τ ι ά ζ ω.

1) Συνδιελέγομαι μετὰ γλυκύτητος, ἀβρότητος, φιλοφροσύ-
νης πολλαχ.: Νὰ γέμιζα τὰ χέρια μου βιόλες καὶ νὰ γλυκο-
κουβεντιάζα λιγάκι μὲ τὴ φράχτη Πελοπν. (Ἀνώγ.) Ἡ
Ἀννούλα τοῦ γλυκοκουβεντιάζε μ' ἕνα ὕφος πού δὲ μπορῶ
νὰ σοῦ τὸ περιγράψω Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., 223. Εἶτε
γλυκοκουβεντιάζε καὶ χαμογελοῦσε, εἶτε θύμωνε, φρένιαζε
καὶ σκότωνε Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 83. || Ἄσμ.

Γυρνάει οὐ γέροντες καὶ τοὺς λέει, τοὺς γλυκουκουβεντιάζει
Μακεδ. (Δεσπότη.)

Τὴ βαυλοπούλαν ἀγαπῶ | καὶ ἀρέπομαι νὰ τσῆ τὸ 'πῶ.
Σῦρε, μάννα, καὶ 'πέ τση το, γλυκοκουβένδιασέ τση το
Νάξ. ('Απύρανθ.)

Θαροῶ βρίσκου ἀδελφούλια μου, νὰ γλυκοκουβεντιάσου
Μακεδ. (Καστορ.)

Νὰ μὴ μοῦ φᾶς τὴ γλῶσσα του ποὺ γλυκοκουβεντιάζει
Πελοπν. (Μανιάκ.)

Πάρ'τε, βουνά, τὴν πάχνη σας, πάρ'τε τὴν κατσαχνιά
σας,
γιά ν' ἀγναντέψω, γιά νὰ ἰδῶ, νὰ γλυκοκουβεντιάσω
μ' αὐτὴν τὴ δόλια κλεφτουριά, μ' αὐτὸν τὸν Κατσαν-
τώνη
Πελοπν. (Μαντίν.)

Κι 'ς τὴ διξιά μου τὴ μυριά ν' ἀφήσ'τι παραθύρι,
γιά νὰ πιρνάη ἡ μαννούλα μου νὰ γλυκοκουβεντιάξη
Μακεδ. ('Επταχώρ.) Συνών. γ λ υ κ ο μ ι λ ῶ. 2) Συνομιλῶ
ἐρωτικῶς πολλὰχ.: Γλέπ'ς νὰ ξιρουσαλιάζουντι κι ν' ἀρχ'νᾶν
νὰ γλυκοκουβεντιάξ'νι Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Νὰ κά-
θωνται πλάι πλάι νὰ γλυκοκουβεντιάσουνε, νὰ τῆς χαϊδεύη
τὰ μαλλιά Σ. Σκόκ., Διηγῆμ., 114. Τὸν τσακῶνω νὰ γλυκο-
κουβεντιάξη μὲ τὴν κόρη (= κόρη) Δ. Βουτυρ., Μέσ' 'ς τοὺς
ἀνθρωποφάγ., 80 || "Ἀσμ.

Πῶς νὰ 'κανα νὰ πέραγα τὸ ἔρημο ποτάμι
καὶ νὰ γλυκοκουβέντιαζα μὲ οὐλα τὰ κορίτσια
Πελοπν. (Μανιάκ.)

Δὲ θέλω 'γὼ παράδεισο μὴτ' ἐκκλησιὰ ν' ἀγιάσω,
μόν' θέλω τὸ πουλλάκι μου νὰ γλυκοκουβεντιάσω
Βιθυν.

Ρέομαι νὰ σὲ λογιάζου, | νὰ σοῦ γλυκοκουβεντιάζου
(ρέομαι = ἐπιθυμῶ, λογιάζω = βλέπω) Σκῦρ.

'Αντάμα τρῶν καὶ πίνουνε καὶ γλυκοκουβεντιάζουν
Ν. Πολίτ., 'Εκλογ., σ. 88,3 — Λεξ. Δημητρ.

γλυκοκουβεντολόγι τό, Α. Τανάγρ., "Αγγελ. ἐξολο-
θρ., 92.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ β ε ν τ ο -
λ ὅ γ ι.

Τερπνὴ, εὐχάριστος, οἶονεὶ γλυκεῖα μακρὰ συζήτησις:
Χμ! περιέργο, πῶς δὲν ἀρχισαν ἀκόμη καὶ τὸ γλυκοκου-
βεντολόγι.

γλυκοκουβεντούλα ἡ, Ι. Μοσχον. εἰς 'Ανθολ. Η. 'Α-
ποστολίδ., 258.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ β ε ν τ ο ῦ -
λ α.

'Ερωτικὴ ὁμιλία, συζήτησις: Ποίημα.
Γιὰ ἰδὲς ἐκεῖ ζαχάρωμα! Στάθηκα μὲ στυγμούλα,
τὸν ἰδρω μου νὰ σκουπιστῶ, καὶ γλυκοκουβεντούλα
ἐπιασ' ὁ βωλοκόπος μου μὲ τὴ διχάλα-πὲς καὶ πὲς.

γλυκοκουδουνίζω Α. Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 117 —
Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. κ ο υ δ ο υ ν ῖ ζ ω.
Παράγω ἀπαλόν, οἶονεὶ γλυκὺν κωδωνισμόν, ἐπὶ κωδῶ-
νων ζῶων ἐνθ' ἄν.: "Ἄς ἄκουε τὸ κυπρί του νὰ γλυκοκου-
δουνίση ἄλλη μὲ φορὰ Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκκούκι τό, Κ. Friedler, Grammaire, 1,524
Κορ., "Ατ., 4,81 γλυκόκοκκο Δ. Δημάδ., Δασικ. βλάστ.

'Ελλάδ., 47 Χελδρ. Μηλιαρ., Δημ. ὀνόμ. Φυτ., 85 — Λεξ.
Βερ. 136 Δημητρ.

'Εκ Βυζαντ. οὐς. γ λ υ κ ο κ ο ὑ κ κ ι, ὡς δηλοῦται ἐκ
τοῦ παρὰ Δουκ. γ λ υ κ ο κ ο υ κ ῖ ο ν.

1) 'Ο καρπὸς τοῦ φυτοῦ Κελτὶς ἡ νότιος (Celtis australis),
τῆς γ λ υ κ ο κ ο υ κ κ ῖ ᾶ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ ἴδιον
τὸ φυτὸν Κελτὶς ἡ νότιος (Celtis australis) τῆς οἰκογ. τῶν
Πτελείδων (Ulmaceae) Δ. Δημάδ., Δασικ. βλάστ. 'Ελλάδ.,
ἐνθ' ἄν. Κ. Friedler, Grammaire, ἐνθ' ἄν. Χελδρ. - Μη-
λιαρ., Δημ. ὀνόμ. φυτ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βερ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκουκκιά ἡ, Λεξ. Βλάστ. 476 Δημητρ. γλυκο-
κοκκιά Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 490 — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο κ ο ὑ κ κ ι.

Τὸ φυτὸν Κελτὶς ἡ νότιος (Celtis australis) τῆς οἰκογ.
τῶν Πτελείδων (Ulmaceae), τὸ ἀ λ ι κ ᾶ κ α β ο ν τοῦ Διο-
σκορ. ("Ἰλ. Ιατρ. 4,71), ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ο κ ο ὑ κ -
κ ι 2, κ α κ α β ῖ ᾶ, κ ε ρ ᾶ δ α, κ ο κ κ ο ν ῖ ᾶ, κ ο π ρ ῖ β α,
κ ο ρ τ σ ι δ ῖ ᾶ, κ ο υ τ σ ο μ η λ ῖ ᾶ, λ ο υ τ ῖ ᾶ, μ ε λ ι -
κ ο υ κ κ ῖ ᾶ, μ ι κ ρ ο κ ο υ κ κ ῖ ᾶ, τ ρ ι κ ο υ κ κ ῖ ᾶ,
φ τ ε λ ο κ ο υ κ κ ῖ ᾶ.

γλυκοκουκουδιά ἡ, Δ. Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. γ λ υ κ ο κ ο ὑ κ κ ο υ δ ο.

'Επὶ κυνός, ὁ λίχν νοήμων.

γλυκοκούκκουτσος ἐπίθ., Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαν-
νίρ., 127.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ κ κ ο ὑ τ σ ι.

'Επὶ ἀνθρώπου, ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐφη-
βείας: Τὸ δεκάξι, σὰν παιδάκι κι αὐτό, κάπως γλυκοκούκ-
κουτσο.

γλυκοκούλλουρο τό, 'Ηράκλ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ λ λ ο ῦ ρ ι.

Τὸ κ ο υ λ λ ο ῦ ρ ι τὸ παρασκευαζόμενον διὰ τὰς ἐορτάς
τοῦ Πάσχα: Μετὰ τοιμάζομε τὸ ζυμωτό, κάτι γλυκοκούλ-
λουρα μὲ ἀβγά.

γλυκοκουναῖτος ἐπίθ. Κάσ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ κ ο υ ν ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κα-
ταλ. -αῖ τ ο ς.

Γ λ υ κ ὅ κ ο υ ν ο ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκόκουνος ἐπίθ. Κάρπ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ ν ῖ.

'Ο ἔχων γλυκὺν κόκκον, σπόρον: Ρόδια γλυκόκουνα.

γλυκοκουναῶ Γ. Ψυχάρ., Ρωμαϊκ. Θέατρ., 269 Κρη-
τικ. 'Εστ. 2 (1950), 12.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ κ ο υ ν ῶ.

Κινῶ κάτι κατὰ τρόπον ἥπιον, ἀπαλόν, γλυκὺν ἐνθ' ἄν.:
"Εβλεπε δεξιά ζερβὰ τίς στάμνες νὰ γλυκοκουνοῦνται 'ς τὸ
σομάρι καὶ τίς μακάριζε (σομάρι = σαμάρι) Κρητικ. 'Εστ.,
ἐνθ' ἄν. Γλυκοκουνεῖ πάλι τὸ κεφάλι, σὰ γιά νὰ τὴν καλη-
μερίση κι ἄλλη μὲ Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν.

γλυκόκουπα ἡ, ἐνιαχ. γλυκόκουπ-ῆα Κῶς (Καρδάμ.
Πυλ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς, ὡς οὐς. λαμβανόμενον, καὶ τοῦ
οὐς. κ ο ὑ π α.

